

אכר שבוכה על מות סוסו...

בין יתר החובות שחלו עליו כאזרחים נאמנים למדינה, חוויבנו למסור את הסוסים או הפרזות, לרוב בצרוף ה- עגלת וМОובן מאליו שגם הבעלים נתקבל ברצון רב, שכן היה עליו לנוהג בעגלתו שהובילה חלק מיבול גורנו, או יבולם של אחרים, לצורכי הצבא.

עובדזה זו כונתה "סוכרה" היינו: שירות ללא תשלום, וחוויבו בה מי שהיו פטורים, מטעמים כלשהם, משירות בצבא. אך גם מי שחייב היה בשירות ועובד תקופה מסויימת (עד שערכ) בסוכרה — נחשב לו הזרב כשרות צבאי.

ובאותה הסוכרות כנ"ל, נהג יהודה בעגלתנו שהיתה עמrsaה שקי בר לעייפה. הדרך הייתה קשה ובודcit, המשא כבד והגינדרמים המלוים לא הניחו לעגולנים לחנות למנוחה כלשדי ולא עוד אלא שהושיפו לעגלתו של יהודה כמה שקים מעגלת אחרת שבהתיה עצרו ולא יכולו למשוך במשא הכבד. הסוסים שלנו משכו ומשכעו עד אשר אחד מהם, סוס צעיר מסור וחם, נפל ומת במקום. יהודה פרץ בבכי למראה סוסו האהוב עליו במיוחד.

ספק אם ביום יובן הדבר לאשרו, ופה ושם בזדאי ישמעו מישחו בילוג: "הסוס נפל על משמרתו". ואולם זהו ההבדל בין הפלחה הממוכנת של ימינו לבין הפלח שעשה עבוזתו והוציא לchromo, פשוטו כמשמעותו, ביחיד עם בהמתו. ובינתיים הوليיך איזה עוף שמים את הקול לאוזניו של קלורייסקי שאמר: "אכר שבוכה על מות סוסו — הווא-הוא האכר".

בנוסף לעבודת הסוכרה היו באים ג'נדרמים גם להחרים סוסים ופרזות שבעליהם לא הצליחו להסתירם מ"עינה